

1. 'Een wip!' roept Jip.
'Ja', zegt Janneke. 'Een echte wip.'
Ja hoor, het is er een. Daar in het park, bij de zandbak staat een echte wip.

2. 'Ga je mee?' vraagt Jip.
En Janneke gaat mee. Daar gaan ze dan. Het gaat heel fijn.
Hup, Jip gaat naar beneden. Hup, Janneke naar boven. Hoep,
Jip gaat naar boven.
'Niet zo wild, Jip,' zegt Janneke. 'Straks val ik.' Maar Jip vindt
het heerlijk om het heel hard te doen.

3. Moeder komt ook even kijken. 'Dat gaat mooi,' zegt ze. 'Jip op de wip. Dat rijmt.'
Jip op de wip, Jip op de wip,' roept Janneke. Het is een mooi rijmpje.
'Niet zo hard, Jip,' roept moeder. 'Janneke zal er nog afvallen.'
'Maar het móét zo,' roept Jip. En hup, daar gaat hij weer. Heel hard. O jee, daar valt Poppejans.
Ze valt pardoes naar beneden.

4. 'Stop,' roept Janneke. 'Een ongeluk! Poppejans, o!'
Ze klimmen gauw van de wip af. En Janneke raapt haar kind op.
'Ze is gewond,' zegt Janneke
'Ze moet een verbandje om,' zegt Jip.

5. Die arme Poppejans. Jip en Janneke nemen haar mee naar huis. En moeder doet een verband om haar hoofd. Het ziet er erg mooi uit. Helemaal echt.

6. 'Nu moet je gaan liggen hoor,' zegt Janneke. 'En slapen.'
En Poppejans moet naar haar poppenbed.
'En nu moeten we zachtjes lopen,' zegt Janneke. 'En heel zacht praten. Want Poppejans is gewond.'
'Dat is de schuld van de wip,' zegt Jip.
'Nee, het is jouw schuld,' zegt Janneke. 'Ik wil nooit meer met je op de wip.'
'Dan ga ik alleen,' zegt Jip.
Maar dat is onzin. Want je kunt niet alleen op de wip.